

Het aller moeilijkste aan het beroep van politieagent is het aanpassen aan de omstandigheden. Ik moet met alle mensen om kunnen gaan en in staat zijn in te kunnen schatten hoe ik op een bepaald moment het beste kan handelen.

Bij bijvoorbeeld een ongeval zijn mensen vaak in paniek en verdrietig. Ik moet iemand dan kunnen kalmeren of troosten. Of mensen zijn boos. Ik moet dan proberen die boosheid in goede banen te leiden. Ook wordt van mij verwacht dat ik het overzicht hou zodat ik goede besluiten kan nemen. Die besluiten moeten vaak in korte tijd genomen worden.

Alles wat ik omschrijf maakt het vak van politieagent voor mij aantrekkelijk. Ik ga graag met mensen om. Ik heb altijd al hulp geboden aan ieder die dat nodig had. Zag ik een auto langs de kant van de weg staan dan stopte ik om hulp aan te bieden.

Een tiental jaren heb ik met veel genoegen gewerkt. Maar toen kwam de grote verandering naar de Nationale Politie. Het werk werd onpersoonlijker. Geregeld kende ik de collega niet met wie ik die dienst ging draaien. Of ik kende mijn directe leidinggevende niet. De menselijke maat verdween volledig uit het werk. Ik voelde mij een nummer. Ik deed er niet meer toe.

Na een heftige gebeurtenis was er vroeger ruimte en tijd om dat met mijn naaste collega's te bespreken. Of ik kon bij mijn leidinggevende terecht om het van mij af te praten. Dat kan allemaal niet meer. Het is een grote logge organisatie geworden. Het resultaat is ook dat de controles op onethisch gedrag er niet meer zijn. Ik kan zo in het systeem kijken zonder dat dit nodig is. De pakkans is klein. Dat ik het niet doe komt omdat ik mij netjes aan de regels wil houden, maar er zijn genoeg collega's die er een loopje mee nemen.

Ook naar burgers toe is de menselijke maat zoek. De stress neemt toe omdat er geen mogelijkheid is om dingen van me af te praten. En stress leidt tot irritatie. Dus ik kan mijn werk niet meer goed doen. Dat merk ik ook bij mijn collega's.

Nu er zoveel regels zijn waar we burgers aan moeten houden is de werkdruk veel te hoog. Wanneer ik aangeef dat ik snel uitval naar burgers wordt er gezegd dat die burgers dat aan zichzelf te danken hebben omdat ze zich aan de regels moeten houden. Op die mensen wordt neergekeken. U kent de bijnaam 'wappie' wel, of complotdenker. Dat bedoel ik met de menselijke maat. Blijkbaar mag je die mensen zo slecht behandelen als je wilt.

Wanneer ze aangehouden zijn worden ze uren vastgehouden, vaak zonder eten en drinken. Oude mensen of jonge mensen maakt niet uit. Ze worden respectloos behandeld.

Ik ben geen ME-er en werk gewoon op straat. Ik kom allerlei situaties tegen. Goedwillende burgers die ik als kleine kinderen aan een regel moet houden. Mensen die hun burens aangeven bij de politie omdat ze een feestje geven. Het lijkt wel of iedere verbondenheid in de maatschappij verdwenen is.

Die verbondenheid is ook verdwenen in mijn werk. Ik vertelde u al dat ik steeds met vreemden werk. Dat ik nergens meer terecht kan met mijn verhalen. Hulp is er niet binnen

het korps. Officieel wel, maar voor je iemand spreekt ben je dagen verder. En die gesprekken zijn niet vertrouwelijk.

Ik ben blij dat ik bij u mijn verhaal kwijt kan. Dank u wel.

Januari 2021

U mag deze verklaring anoniem plaatsen

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses